

Του
**Λουδοβίκου
Μπουσενάρ**

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Δέν δε χνεί τίποτε τη θεί οι τών τορπιλλών αυτών; ρώτησε ό κ. Άντρε.

—Όχι, άπάντησε έ

Χολλιταϊ. Μά θα σάς κάνω ένα σχέδιο γιά νά δήτε πού έρισκονται τοποθετημένες.

—Τό πλοίο, έπάνω στο όποιο θρικακόμεστε, δέν μπορεί νά πλησιάση τή άκτή;

—Όχι, γιαι τό τινάζοταν σ'όν άέρα από τις τορπιλλες.

—Και ή είσοδος του ύπογειου σπηλαίου είν' έκει πού θρικακώταν πάντοτε;

—Όχι, έχει άλλόδε. Βρίσκεται κάτω από ένα θόλο πολύ χαμηλό, σ'όν όποιο, μόνον όταν είνε παλιρροία, μπορείτε νά μήτε με βάρκα. Σέ δέκα όργυια άπόστασι από τήν είσοδο του θόλου αύτου, θρικακεί ένας σιδερένιος χαλκάς, σ'όν, όποιο θά έξεστε τή θάρκα σας. Πρέπει τότε νά βγήτε άπ' τη θάρκα και ν' άκολουθήσετε μιά κυκλική στοά, πού φτάνει ώς μιά μικρή πλατεία. Τά νερά δέν άποσφύρταν ποτέ άπ' αύτό τό μέρος κι αύτός ό ύπόγειος όρος είνε πάντα σκεπασμένος άπ' αύτά σέ ύψος περίπου ένός μέτρου.

—Καλά, αύτά τά ξερούμε από τήν άλλη φορά πού μπηκάμε στο ύπόγειο σπήλαιο, ειπε ό κ. Άντρε. Η διαρρύθμισι των όπων είνε πάντα ή ίδια;

—Ναι.

—Αύτοι που τά φυλάνε είνε πολλοί;

—Όχι, καμμία τριανταριά τό πολύ.

—Καλά. Ξέρεις τώρα τους όρους μας. Μόλις θά τελειώσουμε τήν άποστολή μας, θά σέ πληρώσουμε και θά σ' άφήσουμε έλεύθερο.

Ο Άμερικανός έκανε μιά άφωνή κίνηση συγκραθέσεως και ξενακάθηκε άνάμεσα στους φυλάκας του.

Ένα τρομερό δράμα προετοιμάζοταν. Ο Φρικέτος και οι άτρόμητοι άντροφοι του θά έπαΐαν τό τελειωτικό τους παιγνίδι.

Αύτή τη φορά, ή νίκη τους θά ήταν έξασφαλισμένη. Είχαν τήν ύποστήριξη των άγγλικών άρχών, ή όποιες δέν άστειούνταν σέ τέτοιες περιστάσεις.

Εκτός από τά κακουργήματα πού έέρουμε, οι πειρατά είχαν κάνει και άλλα. Είχαν δολοφονήσει τον πλοαρχο και τό ύληρωμα τής άραίας θαλαμηγού «Κονκόνριας»—αύτης πού είδαμε νά τινάζεσαι πρό όλλιγου σ'όν άέρα—και είχαν άρπάξει τό πλοίο. Η φριχτή αύτη πειρατεία προκάλεσε τήν άγανάκτησι των Άγγλων άποίκων και ό κυβερνήτης τής Αύστραλίας έλασε δρακόντεια μέτρα.

Άπεράσιε νά έξοντώση τους πειρατάς και νά τους καταδιώξει τό ταχύτερο μέσο στο ίδιο τό καταφύγιό τους. Οι Γάλλοι ήρωές μας ζήτησαν τότε νά συμμετάσχουν στην άποστολή κ' ή άγής τους έγινε δεκτή με μεγάλη προθυμία γιαι ήξεραν τή διαρρύθμισι του ύπογειού ασύλου των πειρατών.

Γιά τήν καταδίωξι των κακούργων διετέθη τό θωρηκτό «Κέρβερος», τό όποιο διετάχθη ν' άποπλεύση σέ είκοσιτέσσερες ώρες. Ο έξοπλισμός του λαμπρού αύτου πολεμικού πού είχε μήκος τετρακοσίον Άγγλικών ποδών κ' έκτόπισμα 15.000 χιλιάδων τόννων και στο όποιο έπέβασαν 800 έλεκτικο άνδρες, ήταν ό,τι χρειαζόταν γιά νά χτυπηθί τό τρομερό φρούριο των πειρατών.

Οι ήρωές μας έκαναν τις τελευταίες τους προετοιμασίες γιά νά έπιβιβασθούν στο θωρηκτό, όταν ό κ. Άντρε ξαναγύρισε στο ξενοδοχείο του με μιά έκρασι θριάμβου στο πρόσωπό του, σπράγγωντας μπροστά του έναν άνθρωπο πού προχωρούσε μισανασμένος και συντετριμμένος.

—Κύριοι και άγαπητοί φίλοι, ειπε με τη

Οι πειραταί

δυνατή φωνή του, σάς ξεναφέρνω ένα φυγάδα πού δέν υα δυσαρεστηθήτε καθόλου γιαι τον ξεναθάλέπτε.

—Διάβολε! φώναξε ό Φρικέτος πλησιάζοντας τον αίμαλάωτο. Γιώς, έσεις είστε, μίστερ Χολλιταϊ; Πού διάβολο θρεβήκατε;

Ο πειρατής, τρίζοντας τά δόντια του σαν λύκος, πιασμένος στην παγίδα, δέν άπάντησε.

—Τό πράγμα είνε πολύ άπλό, ειπε τότε ό Μπουαλώ. Ξέρете ότι τα περιφήμα λαγονικά τής αστυνομίας τής Αύστραλίας καταδίωκαν αύτό τό ύποκειμενο μετά τήν άπόδρασι του. Έσαι ό μίστερ Χολλιταϊ ύπε έξω από τήν πόλι μπορούσε νά βγη, ότε σέ κανένα πλοίο νά έπιβιβαστή, γιαι κινδύνευε νά τον θυτήσουν άμέσως. Είχε κρυφτή λοιπόν σ' ένα σπίτι, μά μη μπορούσαν νά ύποφηρι ός τό τέλος αύτή τήν κλεισούρα, διεπράξε τήν άπρονοησια νά βγη έξω.

Ήπνεουσά λοιπόν έντελώς τυχαία από κάποιο όρομο, όταν έξαφνα τον είδα μπροστά μου.

»Έκανα τότε ότι θά κάνατε έλοι σας στη θέση μου.

—Μίστερ Χολλιταϊ, του είπα, δείχνοντάς του τό περιστροφού μου, μην πής ούτε λέξι, γιαι σου φυτεύω μιά σφαίρα στην κοιλιά.

»Ακολουθήσε με, ή μάλλον θάδιζε πλάι μου... Ίσως νά κατορθώσης έτσι νά σώσης τό πτεσί σου. Προπάντων, μη θηλήσης νά έπιχειρήσης νά φύγης...

»Σύμφωνοι, έ;...

»Ο φίλος μας—έξακολουθήσε ό Μπουαλώ—κατάλαβε και μ' άκολουθήσε χωρίς πολλά λόγια. Ίδού τον!...

Άμέσως ό Άντρε βγήκε έξω και πήγε νά είδοποίηση τό γενικό δικαστή γιαι τή σύλληψη του ληστού. Σε κάθε άλλη χώρα, ένας δικαστής θά διατάσσε άμέσως τή φυλάκισι του. Μά ό γενικός δικαστής ήξερε γιά ποίο σκοπό τό θωρηκτό «Κέρβερος» έπρόκειτο ν' άποπλεύση άμέσως. Σαν πρακτικός λοιπόν Άγγλος, πού ξέρει καλά ότι ό πόλεμος γίνεται τόσο με τις λίρες όσο και με τά κανόνια, άπάντησε άπλά:

—Θαυμάσια, κύριε. Σταθήκαμε τυχεροί. Ένας παληάνθρωπος σαν τον Χολλιταϊ δέν δυσκολεύεται νά πουληθί. Γι' αύτό και μεις θά τον άγοράσουμε. Θα του ύποσχεθοόμε ένα σημαντικό ποσόιν κι' αύτός θά μäs παραδώσει τους συνενόχους του. Θα έξοικονομήσουμε έτσι καιρό και θά περιοριστούν οι κίνδυνοι πού άπειλούν τους άνδρες τής άποστολής.

»Θά δόνηγηθί με μιά καλή φρουρά έπάνω στον «Κέρβερο», του όποιου ό πλοίαρχος θά φροντίζει ύπευθύνως ώστε να μη δραπέτευσθ.

Τό θωρηκτό ξεκίνησε έπει' από μερικές ώρες, παρέπλεσε με όλη του τήν ταχύτητα τής Αύστραλιανή άκτη από τό νότο ως τό βορρά, μπήκε στην πορθμό του Τορρές και στάθηκε κοντά στο μέρος πού θρικακώταν ή κοραλλιογενής νήσος, τό καταφύγιό των πειρατών. Η «Κονκόνριας» είχε φτάσει πριν άπ' τό θωρηκτό έκει. Τότε ό κυβερνήτης του θωρηκτού της έκανε σήματα, διά των όποιων τήν διέτασε νά παραδοθή άμέσως. Άλλοίως, άπειλούσε πως θά τήν καταβύθισθ.

Κ' έπειθί δέν του δόθηκε καμμία άπάντησι, τά κανόνια του θωρηκτού άρχισαν άμέσως τή δουλειά τους. Έπει' από δέκα λεπτά, τό έργο τής καταστροφής είχε συντελεσθί.

Έμενε όμως τώρα τό πιο δύσκολο και τό πιο έπικίνδυνο μέρος τής άποστολής. Ήταν έπίγειον νά ελωχρήσουν με τήν ποιηρία ή με τή θία στο ύπόγειο σπήλαιο τής νησίος, νά κάνουν μιά άναγνώρισι νά θεσπισαθοούν άν ή πληροφορίες του Χολλιταϊ ήσαν αληθινες ή ψεύτικες. Άν, όπως ήταν σχεδόν θέθαο, ό άρχιπειρατής Μπουοκαρέν είχε καταφέρει με τους συνενόχους του στο έρημο αύτό μέρος, έπρεπε με κάθε θυσία νά τον συλλάβουν ζωντανό, γιαι αύτός μονάχα ήξερε τό μέρος στο όποιο είχε κρυψί τή Μάτζι, τή θετή κόρη του Άντρε, τήν όποια κρατούσε τόσο καιρό αιχμάλωτο του.

Ο Φρικέτος κι' ό Μαζεστ ήξεραν θαυμάσια όλα τά κατατόπια του καταφυγιού, τό τελευταίο προπάντων γιαι είχε μείνει άλλοτε πολύ καιρό έκει μέσα. Προσέφε-

Ο Άντρε ξεναγύρισε στο ξενοδοχείο, σπράγγωντας μπροστά του έναν άνθρωπο, πού προχωρούσε συντετριμμένος...

ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΚΑΜΠΩΝ

ήσαν λοιπόν στον κυβερνήτη του «Κερθέρου» για να κάνουν αυτό την αναγνώριση. Ο άνωτορος εκείνος αξιωματικός, ο οποίος ήταν πληροφορημένος καλά για το παρελθόν τους, ήξερε την ικανότητά τους και τη γενναϊότητά τους. Δέχτηκε λοιπόν την πρότασή τους και συμφώνησε να φύγουν τη νύχτα με τον κέλχητα του πλοίου, μαζί με δύο ναύτες.

Ο Αμερικανός Χολλινταϊό έκανε ένα σχέδιο της νησίδου και έδειξε το μέρος στο οποίο ήταν ριγμένες ή τορπίλλες. Ο Φρικέτος καθώς και οι ναύτες το μελέτησαν προσεχτικά κ' έφυγαν κατά τις ένενά το θράβυ, διευθυνόμενοι προς ένα άστρο του οποίου ή θέσις αντασκοκρινόταν ακριβώς προς την είσοδο του σπηλαίου.

Η ένδειξις του Χολλινταϊό ήσαν ώς προς το σημείο αυτό ακριβείς κ' έτσι ο Φρικέτος βρήκε άμέσως την είσοδο που τη σχημάτιζε ένας σκοτεινός βόλος πάνω απ' τα κύματα.

Μά, προνοητικός καθώς ήταν, ο Φρικέτος αντί να εισχωρήσει στο σκοτεινό βόλο, σταμάτησε τη θάρκα, σκαρφάλασε στη θραυχόδη παρυφή και προχώρησε οσύντομα κάτω απ' τις μαντανιές, των οποίων τα φυλλώματα διεγράφαντο στο φόντο του εσπερού ούρανο.

Τό υνόσκι φαίνονταν έρημο. Μόνο τα γιγάντια καθούρια καταγινόντουσαν να σπάζουν με τις δυνατές δαγκάνες τους τα λινδικά καρδία που έφεταν απ' τα δέντρα, ταραζόμενα έτσι τη σιωπή της νύχτας.

Ο ήχος μας έκανε μερικά θήματα άκόμα κ' έρριξε μία ματιά στην έσωτερική λιμνοθάλασσα της νησίδου, της οποίας τα νερά φαίνοντουσαν φωτισμένα από άλλόκοτους φασοφοριούς.

Όσο ψύχραμος κ' αν ήταν ο φίλος μας έμεινε επί μία στιγμή κυριολεκτικώς καρφωμένος στη θείσι του απ' το άλλοκοτο αυτό θέμα, το οποίο φάνερνε την ύπαρξη ανθρώπων στο νερό.

Έπειτα ψιθύρισε:

—Θά έκανα καλή δουλειά, αν ριγνόμενοι στά νερά, ανάμεσα σ' αυτούς τους ανθρώπους, που χωρίς άλλο καταγίνονται με κάποια παράδοξη άσολία. Καθώς διακρίνω, φράνε στολή δύτου. Πρέπει λοιπόν να πάω προηγουμένως στο πλοίο και να ζητήσω από τον καπετάνιο μία στολή όμοια με τη δική τους. Θά μπορούσα έτσι να υπερβού το μεταξύ τους και να μάθω τι κάνουν εκεί.

Έπιτρέφοντας στο πλοίο, ο Φρικέτος έκανε στον κυβερνήτη μία λεπτομερή άναφορά των όσων είχε δει. Ο Αγγλος αξιωματικός, παρά τό κλασσικό θρεπτικόν του φλέγμα, δέν μπόρεσε να συγκρατήσει μία κήσις έκπληξσεως.

Έπειτα, τό έπιτελετό του θωρηκτού σνήλησε σέ πολεμικό συμβούλιο, στο οποίο προσεκήλησαν έκτός απ' τό Φρικέτο, ο δόκτωρ Λαμπεριέρ, ο Άντρέ και ο Μπουαλώ. Έπειτα από μία σύντομη σύσκεψη, τό σχέδιο που πρότεινε ο Φρικέτος έγινε όμοφώνως δεκτό και άποφασίστηκε ός τό νέος, συνοδευόμενος πάντα από τό Μαζεστέ, ξαναφύγη άμέσως γιά τη νησίδα.

Ήταν περίπου μεσάνυχτα, όταν μία φαλαίνα, στην οποία επέβαιναν τέσσερες κωπηλάτες ρίχτηκε στη θάλασσα, έχοντας δέν ένο πίσω της ένα τεράτιο μετάλλιο κύλινδρο ού ήταν έντελώς θυθιασμένος στο νερό.

Μά που ήσαν λοιπόν, οι δύο φίλοι, ο Φρικέτος και ο Μαζεστέ, ο μαυρός κολοσσός; Είχαν εξαφανιστεί λίγη ώρα πριν ή φαλαίνα ρίχτη στη θάλασσα. Ο Άντρέ, ο δόκτωρ Λαμπεριέρ, ο Πιέρ λ'ε Γκάκ και ο Μπουαλώ τους είχαν σύξει προηγουμένως με δόναμι τό χέρι και με μία συγκίνησι που ή γενναίος καρδιάς τους δέν ζήτησαν καθόλου νά κρύψουν.

Έπειτα, σέ μισή ώρα, δύο τέρατα σιδερένια, με τεράστιο σφαιρικό κεφάλι, παρουσιάστηκαν στο κατάστρωμα. Ήσαν ο Φρικέτος κ' ο Μαζεστέ που φοροβόσαν στολή δυτών. Ή φαλαίνας που τους περίεμε άνωτη πλάσι στο θωρηκτό, έβαλε μπροστά μόλις εκείνοι έπιπέδησθησαν σ' αυτή.

Ο Φρικέτος κ' ο Μαζεστέ είχαν αναλάβει την έπικίνδυνη άποστολή νά πάνε να τοποθετήσουν μέσα στο σπήλι το δικοστόταν κάτω από τη λιμνοθάλασσα, μία τρομαχτική τορπίλη, που θά τινάζε στον άέρα τη νησίδα. Γιά νά γώσουν πιό εύκολα την τεράστια τορπίλη μέσ' στον ύπόγειο διάδρομο, είχαν φορέσει τη στολή του δύτου, γιατί ο διάδρομος την ώρα εκείνη θρισκόταν έντελώς πλημμυρισμένος απ' τα νερά. Ή τορπίλη, που ήταν γεμάτη δυναμιτιόδα, θ' άναφλεγόταν με τον ήλεκτρισμό, άμέσως μετά την αναγνώριση των δύο φίλων. Γι' αυτό τό λόγο, ήσαν έρωδισιασμένη ν' ένα μακρύ σύρμα, με τό όποιο θά μετεβίβαζαν από τη θάρκα τον σπινθηρα.

Ένας άλλος λόγος που θά τον μάθουμε σέ λίγο, έκανε τό Φρικέτο νά φορέση στολή δύτου και νά έργασθι κατά την ώρα της πάλιρροιας. Άς τον παρακολούθησουμε τη στιγμή που ό Αγγλοι ναύτες, άφου έφτασαν στη νησίδα, στάθηκαν στην είσοδο του σπηλαίου κ' άρχισαν νά άπολάνε τό σκονί με τό όποιο ήταν δεμένη ή τορπίλη. Ο Παρισινός και ο φίλος του κατέβηκαν άργά απ' τη θάρκα, θούλιαξαν σιγά-σιγά στη θάλασσα, άρπασαν με δύναμη την τορπίλη και την έσπρωξαν μπροστά τους μέσ' στην ύπόγεια σόα.

Προχώρησαν με προσφύλαξη και τό θέμα που έξαρπίσσε τόσο που ό λίγο τον φο κέο άργισαν πάλι νά έκτύλιξοται μπροστά του σέ όλη του την παραδοξότητα. Μέσ' στο θυθό της νησίδου ένα πολυάριθμος όμιλος δυτών έκινετο κ' έργαζόταν με δραστηριότητα στο φώς ενός προθολέως που έρριχνε προς όλες τις διευθύνσεις μία έκτυφλωτική λάμψη. Άν αυτό τό φώς δέν φαίνονταν πάνω από τα νερά, αυτό όφειλετο στο ότι μεγάλια μαύρα πανιά τό έκοσαν από τό διευθύνον απ' τα έπάνω προς τα κάτω προς ένα σκοτεινό όγκο, όμοιο κ' ένα τεράστιο κήτος που θρισκόταν ξεπεσειμένο στό θυθό.

Σιγά-σιγά, τά μάτια του Φρικέτου άρχισαν νά ξεχωρίζουν τί ήταν αυτός ο όγκος.

Ξεχώριζε τώρα τις κομψές γραμμές ενός όραίου καραβιού θυθιασμένου γύρω απ' τό όποιο πηγαινοερχόντουσαν οι πολυάσχολοι δύτα.

Δέν ύπήρχε καμμιά άμοφιλοία: αυτό τό πλοίο, όπως ήξερε, άνήκε σούς πειρατάς, οι όποιοι τό είχαν θυθίσει άλλοτε, όταν άπειλήθηκε γιά πρώτη φορά τό καταφύγιό τους. Ή θαυμασία και τρομερή μηχανή αυτού του καραβιού φαίνονταν νά μην είχε πάθει τίποτε από τά νερά που την πλημμύρισαν. Έκτός αυτού, έπειδή θρισκόταν σέ μεγαλύτερο βάθος από τριάντα μέτρα, τά κοράλλια δέν τό είχαν προσβάλει, γιατί είνε γνωστό, ότι τά ζωόφωτα αυτά δέν ζούν σέ τέτοιο βάθος.

Ο σκοπός των πειρατών ήταν όλοφάνερος στα μάτια του Φρικέτου.

Έφθον ή Αγγλικές όβίδες είχαν θυθίσει την «Κονκόντια», οι κωκοποιοί θρισκόντουσαν χωρίς κανένα μέσον άμύνης. Είχαν άποκλειστί στο καταφύγιό τους και θρισκόντουσαν στη διάθεσι του Βρετανικού θωρηκτού. Έπεδίακταν λοιπόν με την άνέλκυσι του θυθιασμένου τους πλοίου να θρούν ένα μέσο σωτηρίας. Άν πετύχαιναν, τό παιγνίδι που φαίνονταν όριστικά χαμένο γι' αυτούς θά ξαναρχίζε πάλι.

Ο τρόπος άλλωστε της

